

Capitolul unu

Bip. Bip. Bip. Bip.

Penelope s-a chinuit să deschidă un ochi, apoi pe celălalt. Visase o șopârlă mîncătoare de foc care vorbea în cimilituri. Când sunase ceasul, șopârla tocmai era pe punctul să-i spună ceva important. Penelope s-a uitat fioros la ceas. Ceasul s-a uitat fioros la ea: era ora șase dimineața.

Iată că venise și prima zi a vacanței de vară, dar chiar și acum mama ei se aștepta să se scoale și să se apuce de treabă. Penelope a oprit alarma și s-a ridicat. Și-a trecut picioarele peste marginea patului și s-a uitat la degete. Trebuia să facă duș, să se îmbrace și să fie gata pentru micul dejun în treizeci de minute; asta însemna că trebuia să se grăbească. S-a întrebat cum ar fi fost să aibă o zi liberă. Măcar o dată.

„N-o să-mi ia mult“, și-a spus. S-a lăsat pe podea și a început să cotrobăie sub pat după unul dintre carnetele pe care le ținea ascunse acolo.

Camera lui Penelope era extrem de ordonată. Mama ei adora să spună: „Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul lui.“ De aceea ținea Penelope sub pat tot ce nu avea loc în camera ei. Păstra acolo adăpostul pe care îl construia pentru hamsterul ei (Penelope nu avea hamster), jurnalul pe care îl ținea pentru sora ei geamănă

pierdută pe mare (Penelope era singură la părinți) și cerneala invizibilă pentru scris mesaje secrete (în caz că ar fi ajuns vreodată într-o închisoare otomană). Și, desigur, carnetele. Teancuri de carnete pline cu toate cuvintele fascinante pe care le colecționase de-a lungul anilor și cu toate povestirile pe care le scrisese cu ele.

Penelope a dat deoparte o cutie cu mâncare pentru hamsteri și a tras afară un carnetel roșu. L-a deschis și cu creionul dintre paginile lui a schițat iute șopârla din vis – ochi mari, corp alungit și o limbă curbată care lingea flăcări. Când a terminat, s-a rezemat de pat și a încercat să se gândească la un nume pentru acel animal. Nu era ca și cum ai alege nume pentru un câine sau o pisică. Trebuia ceva neobișnuit, poate Beauregard sau

Eckbert. Nu. Prea complicate. Avea nevoie de un nume mai simplu... Zak, de exemplu. Asta era!

Acum, că avea nume, ce mai urma? Nu era de-ajuns ca Zak doar să mănânce foc și să vorbească în ghicitori. Îi trebuia o aventură. Penelope a mușcat capătul creionului ca să poată gândi mai bine. Din bucătărie urca miros de șuncă prăjită și i-au chiorăit mațele. A mușcat și mai îndârjit din creion. Poate că Zak trăia alături de un circ alcătuit numai din reptile... sau poate locuia într-un vulcan pe cale să erupă și să arunce lumea în aer... sau...

Șuncă!

Penelope a lăsat jos creionul. Și-a dat seama ce însemna mirosul. Era în întârziere. Mama începuse să pregătească micul dejun și o aștepta la masă. A ascuns carnetul la loc sub pat, și-a aruncat pijamaua și a tras niște haine pe ea. A alergat în jos pe scări, pieptănându-și părul cu degetele. Cum a intrat în bucătărie, mama i-a și aruncat „privirea“.

— *Știi cât e ceasul?*

Penelope s-a strecurat în scaunul ei.

— *Știu, a murmurat.*

Nu putea spune adevărul, anume că pierduse șirul timpului. Mama ei n-ar fi înțeles. Nu atâta vreme cât în fiecare cameră din casă exista câte un ceas, plus încă unul la încheietura mâinii ei. Dar faptul că Penelope purta ceas nu însemna că se și uita la el. O neliniștea. Secundarul nu stătea niciodată. Se învârtea în cerc, măturând ziua ca pe nisip.

Mama lui Penelope a pus micul dejun pe masă și s-a așezat.

— Tata se întoarce de la alergat dintr-un moment într-altul, așa că mai bine am începe.

S-a întins peste masă după caietul ei mecanic cu co-perte de piele.

— Să vedem ce avem în program azi, bine?

„Hai că-ncepe“, s-a gândit Penelope, aplecându-se peste farfurie.

— Stai dreaptă, a zis mama, fără s-o privească.

Așteptând ca mama să înceapă, Penelope a simțit un nod în stomac. În caiet era un calendar care reprezenta programul ei. Exista câte o pagină pentru fiecare zi, iar fiecare zi era plină cu o listă de lucruri pe care trebuia să le facă. Mama lui Penelope a rupt din agendă pagina zilei de ieri și a oftat satisfăcută.

— Se pare că te așteaptă o zi plină.

A întins calendarul să-l vadă și Penelope.

Mai întâi era trecută luna (mai), ziua (29) și un citat din Sărmanul Richard (cine-o fi fost și ăla). După aceea, pe toată pagina, rânduri după rânduri pline de scrisul mamei.

29 mai

Să-ți fie mereu rușine să fii prins trândăvind.

6.30-7.00 Micul dejun

7.00-7.30 Treburî casnice

7.30-8.30 Studiu la pian

8.30-8.45 Timp liber

8.45-9.15 Drum până la dentist

9.15-10.15 Programare la dentist

10.15- 10.45 Drum de la dentist până acasă

Șirul pierdut al timpului

10.45-11.45 Exerciții de vocabular pentru evaluarea
națională

11.45-12.15 Spălat și lustruit bicicleta

12.15-12.30 Mers cu bicicleta

12.30-13.00 Prânz

13.00-14.00 Meditații la matematică

14.00-15.00 Scris mesaje de mulțumire pentru felicitările
de ziua mea – CALIGRAFIC!

15.00-16.30 Început de citit cărți de pe lista de lecturi
pentru vacanță

16.30-17.30 Lecții de gătit

17.30-18.30 Cîna

18.30-18.45 Tîmp liber

18.45-19.00 Telefon bunica

19.00-20.00 Curățenie în cameră și pregătire pentru
culcare

Mama lui Penelope și-a dres glasul și a început să citească cu voce tare toate activitățile pentru ziua aceea. În acest timp, Penelope s-a întrebat pentru a suta oară *cine* era Sărmanul Richard. Deși nu-l întâlnise niciodată, nu-i plăcea de el. Vorbea mereu despre „sânguință” sau „trîndăvie”. Ce însemna exact trîndăvie? Părea să fie ceva legat de lene. Dar oare trîndavul era un animal care semăna cu o păpușă făcută dintr-un ciorap? Poate c-ar fi făcut pereche bună cu Zak, șopârla care mânca foc.

— Penelope!

Penelope a ridicat privirea. Mama se uita la ea parcă așteptînd ceva.